

מסורת הש"ס

- (א) רש"ל מ"ז, ג מ"ק יח;
- (ב) ויני היעב צמ"ק יח;
- (ג) גיטין מה: כמובט ער;
- (ד) רב הונא ג"ל ע"ג;
- (ה) גיטין לג: קטו. קטז;
- (ו) גיטין קז: גיטין כג:
- (ז) גיטין כז: גיטין כז:
- (ח) גיטין כז: גיטין כז:
- (ט) גיטין כז: גיטין כז:
- (י) גיטין כז: גיטין כז:
- (יא) גיטין כז: גיטין כז:
- (יב) גיטין כז: גיטין כז:
- (יג) גיטין כז: גיטין כז:
- (יד) גיטין כז: גיטין כז:
- (טו) גיטין כז: גיטין כז:
- (טז) גיטין כז: גיטין כז:
- (יז) גיטין כז: גיטין כז:
- (יח) גיטין כז: גיטין כז:
- (יט) גיטין כז: גיטין כז:
- (כ) גיטין כז: גיטין כז:

תורה אור השלם
 1. לא תשא שמע שוא
 אף תשת ידך עם רשע
 להיות עד חקמי:
 שמות כב א

הגהות הב"ח
 (א) תב"ט ד"ה ואכתי וכו'
 אלא גרסי' ורבה בר רב
 נחמן הוליא:

מוסף רש"י
 דומי. משל. כמו (דומה
 כ) לא יטע טעם (דומה
 דומ"ק יח). **משום שם**
 רע. שילע עליה לנו
 זמנ' גיטין כז: משום
 נדר. שגדלה ואמר אי
 פשטי נחשה נדרית (ע"כ)
 לא אפילו (ע"כ). משום
 נדרים נדחים או הנדר
 המירו חכס (גיטין כז:
 מפרש במסכת גיטין (כז).
 תרי טעמיה, איכא למיה
 משום קלקולא, איכא למיה
 אומרי יחזיר שמה תמן
 ומנשא ומנשא שם רע שאני
 שם רע, או נדר שעתה
 ע"י חכס ומקלקלה זה
 ואומרי אילו הייתי יומע
 שכן הוה, אפילו יומע
 לי משה מנה לא הייתי
 מגרשך, לפיך אומרים לו
 הו יודע שהמונע את
 אשתו משום שם רע או
 משום נדר לא יחזיר, ואם
 חזיבה הוה עלך לא תהיה
 להוליא, וחי אחי לא
 לקולא לא מהימן שחי
 יודע שפסעיה עליו ולא חש
 לנדות את הדבר, ואיכא
 למי' דכי שלא יהו ננות
 ישראל פרוצות בעריות
 ובנדרים (כתובות ע"ד).
 מה בין גט למיתה.
 דאמר בפ"ג דגיטין (כב)
 חף הנשים שאין נאמנות
 לומר מת בעלה, נאמנות
 להציל גיטה ממדינת הים,
 ופשטי דעליהו סמכינן
 דלמיכות לומר בפני כתוב
 ובפני נחתם, שהכתב
 מוכיח. וסמכינן עיקר
 אכתב (לקמן ק"ד). פלוגי
 רבעי. נמשכז זוכר,
 לאזוני. על כרחיה הוה
 ואחר מצטרפין להרגו,
 הנדע הזה כבר לעד
 עליו ואם יש אחר עמו
 נהרג הרובע על פייהם
 (סנהדרין ט).

ביצד פרק שני יבמות

כה.

עין משפט גר מצוה

- פג א ב ג ד מ"י פ"ב
 המלכות טוטה הלה
 יג ד טוטיע' אה"ע פ"י יא
 סעף 1:
- פד ה מ"י פ"י מהל'
 גיטין הלה יג
 סמג עשין נא טוטיע'
 אה"ע סמוי' י סעף ג:
- פה ו מ"י פ"ב מהל'
 טוטה ה"ו והט"ו
 (טוטיע' שם סעף ו):
- פו ז מ"י פ"י מהלכות
 גיטין הלה יד
 טוטיע' אה"ע סמוי' יג
 סעף 6:
- פז ח מ"י פ"ג מהל'
 גיטין הלה י
 טוטיע' אה"ע סמוי' ז
 סעף 1:
- פח ט מ"י פ"ב מהל'
 עדות הלה ז סמג
 לאון ר"ד טוטיע' ח"מ
 סמוי' ד סעף כו:
- פח י ט"ו ס"ס פ"י ב"ל א
 סמג לאון ר"ד
 טוטיע' ח"מ סמוי' ד סעף
 6:

תום' חר מקמאי
 בדבר מכוני של נות
 מפקינן במבעל דבר
 מכוני דחוצפא לא
 מפקינן והחם איקניא
 דלחפסדיה כתובהה
 צריכה התראה אבל אי
 הדרא בה תהודי: תנן התם
 המוציא [את] אשתו משום
 שם רע משום נדר
 לא יחזיר ואיכתי לן
 כנס מהו שירוצא ואסיק'
 אינו מוציא ולא דמי
 לתמני' דנעטן דהתם כיון
 דנשכח נעטן אלוהי אלמה
 לקליה הכא אמר קם
 ביה בקלא וליחא איכא
 מ"ד (סיהא) דהא מילתא
 איכא דלישנא בתרא
 הוה דקטבר טעמא מאי
 שלא יהיו בנות ישראל
 פרוצין בעריות ובנדרים
 אבל ללישנא קמא דסבר
 טעמא דמילתא משום
 לקלולא אם אינו מוציא
 כ"ש דיכא לקלולא וכוין
 דקיל' כלישנא קמא אם
 כנס מוציא וכו' כ"ה רה"ב
 ד"ל ואני אומר כיון (ב)
 דאמרו לה בשעת קרושין
 המוציא אשתו משום
 ש"ד לא יחזיר (עלמא)
 נראה מדברי הג' אלפס
 פסק כלישנא קמא
 דאמר דמשום לקלולא
 הוה ופסק דכנס אינו

טעמי דליתמה שריא דלא איתא דעבד אקסורא אירכוכי הוי מירכס
 ואם איתא דעבד אקסורא ניהא ליה דליכול נראה לר"י דהתם צלומרת
 טמאה אני כי ממני' דהתם דעלה קאי ואפ"ה שריא מהנהו טעמי אבל
 צלומרת טהורה אני שריא צללו הנהו טעמי דהתם ואין לתמוה אמאי
 שריא כיון שאומרת טמאה לה שויהא
 לפעם חמיכה דאקסורא דלפי שרלו
 חכמים שנתקללו הנשים ליתן עיניהם
 צלחור ורוב האומרות כן משקרות לכך
 נראה להם להתמין: **הא בקלא**
דפסיק. ומיהו רב גופיה אית ליה
 ל"ש קלא דפסיק ול"ש קלא דלא פסיק:
ואכתי מ"י דמי. צספס"ט ישינסי
בלתי גרסי' ליה אלא גרסי'
 ורבה בר (ב) נחמן הוליא תני הכא
 בעל והכא (ט) זועל הכא אמור רבנן
 וכו' ועד ולא היא חד שניוא הוה וכו'
 פירושו ורבה צ"ר נחמן הוליא תני
 וכיון דתני הוליא והכא בעל והכא
 זועל הוליא ולא בית דין ואפ"ה קמני
 צמתני' ואם כנס יוליא ה"ה דהתם
 צגיטין (דף מה): נמי אם כנס מוליא
 ויפה פשיט רבה צ"ר נחמן ומסיק ולא
 היא כו' קס ציה צקלא דליתיה ומה
 שאסור להחזיר אינו משום שצזורים
 העולם שאסורה לו משום שם רע
 דהא צבדי דקס ציה צקלא דליתיה
 אלא משום קלקול או משום פרוצות
 כדלמדין צגיטין ופשיט לר"י דהיא
 היא מדמה אותה רבה צ"ר נחמן וי
 לא היה יודע טעם זה דזהדיא מפרש
 להנהו טעמי צהשולח (גיטין דף נו).
 צברייתא וי"ל דלא שמיע ליה א"י
 אומר ר"י דרבה צ"ר נחמן יודע טעמי
 דקלקול ופריוות אבל סובר דכנס
 יוליא מפני שהעולם אין יודעים הטעם
 דקלקולא ופשיט ליה אלא סוברים
 שמחמת שם רע אסורה לו כיון שגירשה
 ע"י כן ולכך אם כנס יוליא משום
 רינה צמתמין דהכא ומסיק ולא היא
 שיטעו העולם צוה כי יש חילוק גדול
 צין ממני' דהכא לממני' דהתם דהכא
 אלמיה לקלא כו': **הכא איכא**
כתבא דתנן מה בין גט כו'. ואע"ג
 דלאצ"י צסוף פ"ב דגיטין (דף כג):
 איירי הך משה צח"ל מ"מ דייק שפיר
 מניה דיש לסמוך על הכתב:
מת הרגתו הרגנוהו. כיון דלפילוי
 צמת לא ישא את אשתו לא הוה
 צריך למיתני הרגנוהו ואפילו צהרגתו
 לאחר נשוא ולא מני ליה אלא משום
 דר' יהודה מפלגי צין הרגתו להרגנוהו:
הו"א ואחר מצטרפים להורגו.
 הקשה הר"ר חיים דצסוף פ"ק
 דמכות (דף ו. ו) ויש פריך הרוב ורבע
 יול משמע דהרוב ורבע פסולים
 להעיד משום שונא והכא משמע דכשר
 י"ל דלא משום שונא פסול נרבע התם אלא צנרבע לרצונו איירי ומשום
 רשע פסול אפילו לרבע דצסוף דצסוף דלרצונו נמי כשר מכל
 מקום כשיש עדים שצנרבע לרצונו הוה כנמלא אחד נמוי קרוב או
 פסול וכי פריך צמר הכי הורג ורובע יול פי' יוליו על עצמם הוה
 מצי למינקט נרבע דקאי ציה כיון דאיירי צנרבע לרצונו אלא
 משום
 גזלן

מעליס הפוכים. פיהן למטה ודאי של נכרי הם והפכו כדי שלא יכיר
 הוראה: **מקום מעליס הפוכים**. ניכר מקום הפיכתם צעפר שמחת
 המטה לשון מורי. לשון אחר מקום מעליס מלא הפוך שצא ומלא את
 מעליה צמקום שהוא רגיל לתת שלו ודאי נכרי צא לכאן ושם מעלינו
 צמקום שלה ואלה צמקום צעל
 וראשון עיקר דל"כ הפוך מיצעי ליה:
והלפא כוסייה דרב דאמר אין
 מחזיקין קלא אלא צעדים: **דפסיק**.
 שילא קול אחר לומר שקר הוה הלעו:
דומי מתא. חשודי העיר. ל"א דומי
 דלא ידעי ודאי אלא אמרי צדדמי לשון
 מורי: **משום נדר לא יחזיר**. וטעמה
 מפרש התם צהשולח גיטין) שם אלא תה
 אומר יחזיר שמה תמן אז אלא חכס
 לאחר שניסת ויתר לה נדרה ויאמר
 המגרש אילו הייתי יודע שיש היתר
 לנדר שגדלה אם היו נותנים לי משה
 מנה לא הייתי מגרשה שהייתה צחיצה
 עלי ציותר ועמלא זה מצטל גיעו
 למפרע ועוקרו צזינה מן השני
 ממוזרס לפיך אומרים לו ממחלה הו
 יודע שהמונע את אשתו משום נדר
 שגדלה לא יחזיר עולמית ואם היא
 צחיצה עליך לא צקס היתר לנדרה
 וחי מגרש לה מהשתא ודאי שוואה
 היא עליו ותו לא מצי עקר (לה) גיטה
 צדברי שקר: **משום שם רע**. שילא
 עליה לא יחזיר כדפרישית טעמה שמה
 מנשא לאחר יולא קול על הלעו הראשון
 ששקר היה ויתחרט המגרש ויאמר
 אילו הייתי יודע שכן הוה כו': **כנס**
מרו שיוצא. אם החזירה מהו שצכופו
 להוליא: **סנינא הניטען כו'**. והתם
 נמי מפקיעה"ם מצעלה דכיון דהוליא
 משום שם רע גילה דעמו שהקול אמת
 ונאסרה לו כי הוי דלסרינן לה הכא
 משום שהחזיק זה הקול שצכנסה:
הסם הוליאווה. צ"ד שצאו עדי טומאה
 ואסורה לצועל מה"ם: **הכא הוליא**.
 והאי דלא יחזיר דרבנן הוה: **ורבה בר**
נחמן מהני' נמי הוליא סנן. צלל
 עדים הלכך לא אסורה לצועל אלא
 משום לות שפתים מדרבנן ואפ"ה
 קמני יוליא: **ואכתי מ"י דמי הכא בעל**
החזירה ואין דבר זה מגונה הוה: **הסם**
צועל. כונס ודבר מגונה הוה: א"ל
שפיר דמי להדרי. דהכא והכא מדרבנן
הוה: **ולא היא הסם**. הוה כצכנס
 זועל אלומי אלמיה לקול הראשון
 שאמת היה הלעו אלא הכא כשהחזירה
 בעל צטולו צטליה לקלא דלמדין
 מדעהזירה קים ליה צקלא חזר וצדק
 צקול ראשון של שם רע ומלא שאינו:
מתנ"י המציא גט ממדינת הים.
 צריך שיאמר בפני נכתב וצפני נחתם
 וטעמא מפרש צגיטין (דף ג). לפי
 שאין צקיאים לשמה: **לא ישא את אסו**.
הואיל ואלדיצוריה סמכינן:
מם הרגוהו הרגנוהו לא ישא אסו.
 הואיל ועל עדותו היא נשאת
 איכה לות שפתים שמה עיניו נתן צה
 והעדי שקר. אלא לאחר נשוא
 דאשה נשאת צעד אחד: ר' יהודה
 אומר הרגוהו לא תנשא אסו. אפי'
 לאחר על פיו לפי שהוא משיש
 עצמו רשע והתורה אמרה אל תשת
 רשע עד: **הרגנוהו טעמא אסו**.
 לאחר וצממא"ט צעי טעמא:
גבו' אכל מריץ ישראל. המציא גט
 מארץ ישראל אין צריך לומר
 צפני נכתב וצפני נחתם: **והא מם**
 דלא עליה סמכינן: **דאמר מר**.
 צפרק האשה רבה (לקמן דף כג):
 היינו טעמא דעד אחד נאמן להשיא
 אשה משום דהיא גופה דייקא עד
 שידועת שמת ודאי ואחר כך נשאת:
מזין גט למיטה. צממא"ט (וכן
 לקמן דף קי). תנן חף הנשים
 שאינן נאמנות לומר מת בעלה
 בגון חמותה ויבמתה ואלו צבלה
 נאמנות להציל גיטה וחקף על פי
 צצריכות אחד בפני נכתב וצפני
 נחתם מנה צין גט למיטה אלא
 שהכתב מוכיח וצא עולה סמכינן
 כל כך: **פלוגי רבעי לאונוסי כו'**.
 להורג את הרובע:
 גולן

(א) נראה צ"ל כיון דלמני'
 ליה בשעת גיטין ההמונע
 אשתו וכו'.